

[Aksel Larsen.]

af Vinterens Indtræden. Det er det, de arbejdsløse forstaa ved Vinterhjælp, det er det, Regeringen tidligere har forstaaet ved Vinterhjælp; men det er ikke det, der foreslaas i dette Lovforslag.

Altsaa har Forslaget ikke noget med Vinterhjælp at gøre, og naar Betegnelsen alligevel bruges af Socialministerens dertil indrettede Presse, uden at det falder Socialministeren ind at korrigere denne Presse, kan det altsaa kun skyldes det, at man mener, at det er agitatorisk vel anbragt at bilde de arbejdsløse ind, at nu bliver deres Krav om Vinterhjælp efterkommet. Det bliver det ikke, men det betyder ikke, at dette Krav dermed kan anses for at være bortfaldet; thi naar Regeringen ikke vil, og om dens Uvilje har vi i og for sig ikke været i Tvivl, saa maa vi andre naturligvis bringe det Offer, som det er at indbringe et dertil egnet Lovforslag paa Tingets Bord. Jeg siger udtrykkeligt „bringe det Offer“, fordi det er et meget stort Offer at indbringe et Lovforslag i et Ting, hvor man ved, at de regerende Partier er fast besluttet paa, at det indbragte Lovforslag ikke maa blive behandlet:

Det foreliggende Lovforslag, som altsaa ikke drejer sig om Vinterhjælp, drejer sig om Udvidelse af Arbejdsløhedskassernes Ret til Udbetaling af Understøttelse. Det er en meget sen Erkendelse af, at det er ikke tilstrækkeligt med at tale om abnorme Tider, men at det er nødvendigt ogsaa at handle en lille Smule i Henhold til dem. Men det betyder ikke, at Lovforslaget paa noget Omraade kan siges at være tiltalende eller tilstrækkeligt. Det er det ikke, dels fordi det lægger Byrderne paa Kasserne, dels fordi det faktisk tilsigter at befri det offentlige for de samme Byrder.

Ganske vist: Staten med Refusion fra Kommunerne skal i det store og hele svare $\frac{3}{4}$ af Udgifterne. Dette gælder dog ikke § 5, som handler om Dispensation fra 10 Maaneders Bestemmelsen, og hvor der stilles et fast Beløb paa indtil 3 Mill. Kr. til Raadighed. Pengene kan fordeles efter Arbejdsdirektørens Skøn. Nu er det jo givet, at de 3 Mill. Kr. ikke vil være tilstrækkeligt til at dække Kassernes Merudgifter, naar der ses hen til det kolossalt store Antal arbejdsløse, som er faldet for 10 Maaneders Bestemmelsen, saa der er ingen Fare for, at de 3 Mill. Kr. kommer til at virke som Betaling for mere end de tre Fjerdedele af det, det drejer sig om.

Men det, der i Virkeligheden ligger i Lovforslaget, er, at man vil bilde Arbejderne

ind, at de faar noget fra Samfundet, som de ikke faar. Der findes en Mængde Eksempler, som kunde belyse dette. Hvis en Arbejder, der falder for 10 Maaneders Bestemmelsen eller har opbrugt sin ordinære Understøttelse eller af andre Grunde ikke kan faa ordinær Understøttelse, er henvist til Socialkontoret, saa kan han i adskillige Kommuner, deriblandt i København, godt risikere at faa 15 Kr. om Ugen. Hvis han skal have ordinær Understøttelse, kan han maaske faa 18 Kr.; 3 Kr. mere. Hvis han som Følge af dette Lovforslags Ophøjelse til Lov skal have sine Penge gennem Kassen og skal have de 18 Kr., saa vil det jo sige, at Arbejdsløhedskassen betaler betydeligt mere end de 3 Kr., han faar udbetalt mere end før — og reelt vil det sige, at Kommunerne og Staten sparer Penge. Det er en Ompostering af Beløbene. Jeg indrømmer, at jeg er ikke i Stand til at gøre Regnskabet endeligt op — maaske er Socialministeren i Stand dertil ud fra sit Kendskab til Kommunernes Understøttelsessatser —, men det skulde ikke forbaavse mig, om den endelige Balance bliver i Statens og Kommunernes Favør.

Man søger altsaa ad en Omvej at opnaa, at Kasserne, at de forsikrede selv paatager sig større Byrder, samtidig med at man fremstiller det for dem som en stor Velgerning: Her kommer Stat og Kommuner og vil give jer en kolossal Mængde Understøttelse! I den Henseende er det jo ogsaa interessant at se den egentlige Begrundelse for denne mærkelige Ordning. Det er nemlig den, at paa Grund af Undtagelsesbestemmelserne i Arbejdsløhedsloven er der en Del Kasser, der maa have opsparat temmelig mange Penge — og saa gælder det om paa en eller anden Maade at faa gjort Indhug i disse Pengebeholdninger; de maa anvendes til Understøttelse af de arbejdsløse. Jeg ved ikke, hvorfor det skulde være saa særlig berettiget. Kasserne er aldeles ikke særlig velbeslaaet, og selv om de var det, saa burde man hellere gaa til Nedsættelse af Kontingenterne end paa denne Maade fra Statens Side gaa til Angreb paa Kasserne.

Naar det drejer sig om Hjælp til de arbejdsløse, saa er det Samfundet, der ikke har opfyldt sin Pligt, og derfor skal man lade være med paa denne Maade ikke alene at paalægge Kasserne en Del af Udgiften til Understøttelser til dem, der i Øjeblikket ikke er berettiget til at faa Understøttelse, men oven i Købet i stort Omfang at aflaste det offentlige for en Del af Byrderne til Understøttelse og vælte den over paa Kas-